

Dziennik Urzędowy C 145

Unii Europejskiej

Tom 50

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

30 czerwca 2007

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści	Strona
	I <i>Rezolucje, zalecenia, stanowiska i opinie</i>	
	REZOLUCJE	
	Rada	
2007/C 145/01	Rezolucja Rady z dnia 25 czerwca 2007 r. w sprawie nowej wspólnotowej strategii na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy (2007-2012)	1
	II <i>Informacje</i>	
	WSPÓLNE DEKLARACJE	
	Parlament Europejski	
	Rada	
	Komisja	
2007/C 145/02	Wspólna deklaracja w sprawie praktycznych zasad dotyczących stosowania procedury współdecyzji (art. 251 traktatu WE)	5
	INFORMACJE INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ	
	Komisja	
2007/C 145/03	Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji (Sprawa COMP/M.4693 — Veolia/Sulo) ⁽¹⁾	10
2007/C 145/04	Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji (Sprawa COMP/M.4663 — voestalpine/Böhler-Uddeholm) ⁽¹⁾	10
2007/C 145/05	Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji (Sprawa COMP/M.4704 — Bridgepoint/Gambro Healthcare) ⁽¹⁾	11

2007/C 145/06	Zezwolenie na pomoc państwa w ramach przepisów zawartych w art. 87 i 88 Traktatu WE — Przy- padki, względem których Komisja nie wnosi sprzeciwu ⁽¹⁾	12
---------------	---	----

IV *Zawiadomienia*

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

Komisja

2007/C 145/07	Kursy walutowe euro	14
---------------	---------------------------	----

ZAWIADOMIENIA PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

2007/C 145/08	Wiążąca informacja taryfowa	15
2007/C 145/09	Komunikat Komisji w ramach wdrażania dyrektywy Rady 90/396/EWG w sprawie zbliżenia ustawo- dawstw państw członkowskich odnoszących się do urządzeń spalania paliw gazowych ⁽¹⁾	20

V *Ogłoszenia*

PROCEDURY ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ POLITYKI KONKURENCJI

Komisja

2007/C 145/10	Uprzednie zgłoszenie koncentracji (Sprawa COMP/M.4771 — Veritas/Golden Gate/Goldman Sachs/ Aeroflex) — Sprawa kwalifikująca się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej ⁽¹⁾	31
---------------	---	----

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Rezolucje, zalecenia, stanowiska i opinie)

REZOLUCJE

RADA

REZOLUCJA RADY

z dnia 25 czerwca 2007 r.

w sprawie nowej wspólnotowej strategii na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy (2007-2012)

(2007/C 145/01)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 lutego 2007 r. w sprawie podniesienia wydajności i jakości w pracy: nowa wspólnotowa strategia 2007-2012 na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy, który stanowi jeden z punktów europejskiej agendy społecznej,

a także mając na uwadze co następuje:

- (1) art. 137 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską umożliwił przyjęcie znaczącego korpusu przepisów wspólnotowych dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy.
- (2) jakość pracy ma istotny ludzki, ale też gospodarczy wymiar, a także fakt, że państwa członkowskie uznały w strategii lizbońskiej, że polityka bezpieczeństwa i higieny pracy stanowi ważny wkład w rozwój gospodarczy i wzrost zatrudnienia.
- (3) europejski model społeczny opiera się na sprawnie funkcjonującej gospodarce, na wysokim poziomie ochrony socjalnej i wykształcenia oraz na dialogu społecznym, dlatego obejmuje poprawę jakości zatrudnienia, w szczególności higieny i bezpieczeństwa w pracy.
- (4) w świetle zachodzących zmian demograficznych, Unia Europejska musi zwiększyć konkurencyjność przedsiębiorstw, zważywszy na konkluzje z posiedzenia Rady Europejskiej w Sztokholmie w dnia 23 i 24 marca 2001 r., z posiedzenia Rady Europejskiej w Barcelonie w dnia 15 i 16 marca 2002 r. oraz z posiedzenia Rady Europejskiej w Brukseli w dniach 8 i 9 marca 2007 r.
- (5) nowa wspólnotowa strategia na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy (2007-2012), (zwana dalej „strategią wspólnotową”) powinna promować dalszy postęp przez wykorzystanie rozmachu działań zainicjowanego dzięki

poprzedniej wspólnotowej strategii na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy (2002–2006), która opierała się na kompleksowym podejściu do dobrych warunków pracy i doprowadziła do wznowienia działań profilaktycznych oraz do znaczących usprawnień.

- (6) wprowadzanie w życie obowiązującego prawodawstwa pozostaje dla wszystkich państw członkowskich jednym z najważniejszych zobowiązań na rzecz stymulowania tworzenia zdrowego i bezpiecznego środowiska pracy.
- (7) dane liczbowe dotyczące wypadków w miejscu pracy oraz występowania chorób zawodowych — różniące się w państwach członkowskich — są w pewnych sektorach i w przypadku niektórych kategorii pracowników wciąż za wysokie w wartościach bezwzględnych, oraz że ważne jest, aby nowa strategia przyczyniła się do poprawy tego stanu;

PRZYJMUJE NASTĘPUJĄCĄ REZOLUCJĘ:

I.

1. Rada przyjmuje do wiadomości zdanie Komisji, że aby liczba wypadków w miejscu pracy oraz przypadków chorób zawodowych zmniejszała się w sposób ciągły, trwały i konsekwentny, zainteresowane strony muszą dążyć do realizacji pewnych celów, w tym do:
 - a) wzmożenia wysiłków na rzecz wdrażania prawodawstwa wspólnotowego;
 - b) wspierania zgodności z prawodawstwem wspólnotowym, w szczególności w sektorach i przedsiębiorstwach, w których występują ryzyka, oraz w przypadku najbardziej zagrożonych kategorii pracowników;

- c) upraszczania ram prawnych i dostosowywania ich do zmian zachodzących w miejscu pracy;
- d) promocji opracowywania i realizacji strategii krajowych;
- e) tworzenia ogólnej kultury poszanowania zdrowia i zapobiegania zagrożeniom przez wspieranie zmian w zachowaniu pracowników, przy jednoczesnym zachęcaniu pracodawców do przyjmowania strategii działania koncentrujących się wokół zdrowia;
- f) zakończenia prac nad metodami określania i oceny nowych potencjalnych zagrożeń;
- g) oceny realizacji przedmiotowej strategii;
- h) propagowania bezpieczeństwa i higieny pracy na poziomie międzynarodowym.
2. Rada przyjmuje do wiadomości zdanie Komisji, że aby osiągnąć te cele, należy dopracować kompleksowe podejście przy uwzględnieniu następujących obszarów działania:
- a) Priorytetem krajowych strategii powinno być wdrożenie pakietu instrumentów gwarantujących wysoki poziom zgodności z prawodawstwem, w szczególności w małych i średnich przedsiębiorstwach (MŚP) i sektorach związanych z wysokim ryzykiem:
- upowszechnianie dobrych praktyk na poziomie lokalnym;
 - szkolenie i kształcenie;
 - opracowywanie podstawowych narzędzi i wytycznych;
 - lepszy dostęp do wysokiej jakości usług w zakresie profilaktyki;
 - odpowiednie środki finansowe i zasoby personelu, z których korzystają inspektoraty pracy;
 - stosowanie na poziomie krajowym i wspólnotowym zachęt o charakterze ekonomicznym.
- Strategie te powinny w razie potrzeby i zgodnie z krajowymi priorytetami i warunkami dotyczyć zwłaszcza kwestii zmian demograficznych, profilaktycznej skuteczności kontroli medycznej, rehabilitacji i reintegracji pracowników, lepszego i skuteczniejszego egzekwowania oraz poprawy spójności polityki.
- b) W strategiach krajowych powinno dążyć się do ustalenia mierzalnych celów w zakresie zmniejszenia wskaźnika wypadków przy pracy i chorób zawodowych wśród danych kategorii pracowników, i typów przedsiębiorstw lub sektorów.
- c) Poprawa administracyjnych i instytucjonalnych ram regulacyjnych pozostanie kluczowym priorytetem na poziomie krajowym i wspólnotowym, a ważną rolę w tym procesie odgrywa ocena.
- d) Należy zwiększyć spójność odpowiednich polityk, takich jak polityka zdrowia publicznego i zatrudnienia, z polityką bezpieczeństwa i higieny pracy.
- e) Nowe i istniejące zagrożenia w miejscu pracy wymagają więcej badań w zakresie:
- kwestii psychospołecznych i zaburzeń układu mięśniowo-szkieletowego;
 - niebezpiecznych substancji, zagrożeń dla zdrowia reprodukcyjnego i zagrożeń związanych z nowymi technologiami, np. nanotechnologią;
 - zagrożeń wynikających z nowych form organizacji pracy; i
 - zarządzania bezpieczeństwem i higieną pracy;
 - przy odpowiednim uwzględnieniu kwestii płci.
- f) Miejsca pracy należy tworzyć w sposób zapewniający szanse zatrudnienia pracowników przez całe życie zawodowe. Jednocześnie miejsca pracy powinny być dostosowane do indywidualnych potrzeb pracowników starszych wiekiem i niepełnosprawnych.
- g) Na wszystkich poziomach kształcenia i we wszystkich dziedzinach należy propagować zmiany wzorców zachowania w odniesieniu do bezpieczeństwa i higieny pracy.
- h) Należy dalej opracowywać nowe instrumenty mierzące osiągnięty postęp i starania poczynione przez wszystkie podmioty na poziomie zarówno krajowym, jak i europejskim, zwłaszcza przy użyciu tablicy wyników.
- i) Konieczne jest zacieśnienie współpracy międzynarodowej oraz dalsza aktywna współpraca z Międzynarodową Organizacją Pracy (MOP), Światową Organizacją Zdrowia i z innymi organizacjami międzynarodowymi.

II.

Rada:

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie nowej wspólnotowej strategii na rzecz bezpieczeństwa i higieny pracy (2007–2012);
2. uważa, że komunikat ten stanowi cenne ramy dalszej skutecznej realizacji art. 137 Traktatu WE na poziomie wspólnotowym;
3. podziela zdanie Komisji, że higiena i bezpieczeństwo w miejscu pracy nie tylko służy ochronie życia i zdrowia pracowników i zwiększa ich motywację, ale odgrywa również kluczową rolę w zwiększaniu konkurencyjności i wydajności przedsiębiorstw oraz w przyczynianiu się do trwałości systemów ochrony socjalnej, ponieważ umożliwia obniżenie kosztów społecznych i gospodarczych ponoszonych z powodu wypadków przy pracy, urazów i chorób zawodowych;
4. podkreśla, że stosowanie zbiorowych środków zabezpieczających i zwalczanie zagrożeń u źródła są podstawowymi zasadami profilaktyki;

5. uważa, że wspólnotowa polityka higieny i bezpieczeństwa pracy oparta na kompleksowym podejściu do dobrych warunków pracy powinna mieć na celu zmniejszanie w sposób ciągły, trwałe i konsekwentny liczby wypadków w miejscu pracy oraz przypadków chorób zawodowych;
6. wspiera Komisję w staraniach o zmniejszenie na poziomie Wspólnoty wskaźnika występowania wypadków w miejscu pracy o 25 % z uwzględnieniem doświadczeń, warunków i możliwości państw członkowskich;
7. podkreśla konieczność:
 - a) uznania znaczenia dobrych warunków zatrudnienia i zasad leżących u ich podstaw, tzn. praw pracowników oraz ich uczestnictwa, równych szans, bezpieczeństwa i higieny pracy, a także organizacji pracy sprzyjającej życiu rodzinnemu;
 - b) uwzględnienia nowych problemów, takich jak zmiany demograficzne i starzenie się siły roboczej, nowych tendencji w zatrudnieniu oraz nowych i rosnących fal migracji do Europy i w jej obrębie;
 - c) zapewnienia nowoczesnych i skutecznych ram legislacyjnych dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy w celu zagwarantowania właściwego wprowadzania w życie prawodawstwa Wspólnoty uproszczenia go bez obniżenia istniejącego już poziomu ochrony oraz dostosowania go do zmian w miejscu pracy;
 - d) zwiększania świadomości wśród osób, których dotyczy potrzeba rehabilitacji i reintegracji pracowników, którzy z powodu wypadku w miejscu pracy, choroby zawodowej lub kalectwa byli przez dłuższy czas wyłączeni z rynku pracy;
 - e) podjęcia dodatkowych działań, w tym wprowadzenia zachęt o charakterze ekonomicznym, które przełożyłyby się na zmianę postaw, tak aby pracownicy w większym stopniu mogli wpływać na zarządzanie i aby miało ono bardziej zintegrowany charakter;
 - f) wezwania Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa i Ochrony Zdrowia w Miejscu Pracy do wspierania wymiany informacji i dobrych praktyk oraz do opracowania — w ramach jej centrum monitorowania ryzyka — wysokiej jakości informacji dotyczących konkretnych zagadnień. Należy w większym stopniu uwzględniać szersze tendencje oraz czynniki społeczno-ekonomiczne i polityczne.
8. wzywa państwa członkowskie do:
 - a) opracowania i realizacji spójnych krajowych strategii w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, które będą dostosowane do warunków krajowych, koordynowane z partnerami społecznymi oraz, w razie potrzeby, będą zawierać mierzalne cele ustalone tak, aby dalej zmniejszać liczbę wypadków w pracy i występowanie chorób zawodowych, zwłaszcza w tych sektorach działalności, w których wskaźniki są powyżej średniej;
 - b) przyznania krajowym systemom ochrony socjalnej i opieki zdrowotnej bardziej aktywnej roli w poprawie profilaktyki oraz w rehabilitacji i reintegracji pracowników;
 - c) uwzględnienia możliwości, jakie oferują wspólnotowy program na rzecz zatrudnienia i solidarności społecznej (Progress), Europejski Fundusz Społeczny i inne fundusze wspólnotowe na rzecz promowania strategii wspólnotowej;
 - d) wspierania krajowych centrów badawczych w wymianie informacji i współpracy na rzecz ich programów na poziomie krajowym i europejskim, koncentrując się na rozwiązywaniu problemów i sprawnym przekazywaniu wyników przedsiębiorstwom, zwłaszcza MŚP;
 - e) podnoszenia świadomości przez lepsze informowanie i szkolenie oraz większy udział pracowników, przez dostarczanie prostych wskazówek zwłaszcza małym przedsiębiorstwom, przez analizowanie i rozpowszechnianie dobrych praktyk, zwłaszcza dzięki współpracy stron zaangażowanych na poziomie lokalnym;
 - f) promowania zorganizowanego podejścia do kwestii dobrych warunków pracy za pośrednictwem inicjatyw na rzecz poprawy jakości pracy przez włączenie w szczególności kwestii związanych ze zdrowiem i bezpieczeństwem, uczeniem się przez całe życie oraz równouprawnieniem płci do zarządzania przedsiębiorstwem i na wszystkich poziomach kształcenia;
 - g) zapewnienia lepszego i skuteczniejszego egzekwowania we wszystkich państwach członkowskich oraz podjęcia odpowiednich kroków w celu zapewnienia odpowiednich zasobów inspektoratom pracy;
 - h) dalszej realizacji globalnej strategii MOP w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy, przyjętej w 2003 r., za pomocą wszelkich właściwych środków;
 - i) poświęcenia szczególnej uwagi nowym tendencjom w zatrudnianiu, takim jak zwiększenie roli działalności na własny rachunek, outsourcing, podwykonawstwo, pracownicy migrujący i pracownicy delegowani.
9. wzywa Komisję do:
 - a) promowania bezpieczeństwa i higieny pracy przez przyjmowanie odpowiednich środków uwzględniających zmiany na rynku pracy;
 - b) zapewnienia skuteczniejszej współpracy między różnymi organizacjami i komitetami, takimi jak Komitet Doradczy ds. Bezpieczeństwa, Higieny i Ochrony Zdrowia w Miejscu Pracy (ACSH), Komitet Starszych Inspektorów Pracy, Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa i Ochrony Zdrowia w Miejscu Pracy oraz Europejska Fundacja na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy i z nimi, a także uwzględniania informacji dostarczanych przez te organizacje oraz opinii komitetów przy opracowywaniu nowej polityki i prawodawstwa w tej dziedzinie;
 - c) dalszego monitorowania i wspierania wprowadzania w życie przedmiotowego prawodawstwa we wszystkich państwach członkowskich;

- d) sporządzenia — we współpracy z ACSH i partnerami społecznymi — skierowanych zwłaszcza do MŚP przewodników wspomagających stosowanie dyrektyw;
- e) poprawy koordynacji z innymi politykami wspólnotowymi, w szczególności dotyczącymi produkcji i wprowadzania do obrotu sprzętu roboczego i chemikaliów, a także z polityką zdrowia publicznego, edukacji i zwalczania dyskryminacji;
- f) wspierania na forum ACSH wymiany poglądów i doświadczeń, które dotyczą krajowych strategii;
- g) poprawy wdrażania — przy wsparciu ACSH — art. 7 dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy ⁽¹⁾ w odniesieniu do jakości, zakresu i dostępności usług w zakresie profilaktyki;
- h) ustalenia w ścisłej współpracy z ACSH wspólnych metod oceny dyrektyw dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy oraz wzmoczenia wysiłków służących dalszej poprawie i uproszczeniu ram administracyjnych i regulacyjnych przy wzięciu pod uwagę celu sformułowanego przez Radę Europejską spotykającą się w Brukseli w dniach 8 i 9 marca 2007 r. i działań Komisji w zakresie zmniejszania obciążeń administracyjnych bez obniżenia obecnego poziomu ochrony, jak i z właściwym uwzględnieniem potrzeb mikroprzedsiębiorstw w odniesieniu do wdrażania tego prawodawstwa;
- i) zagwarantowania, że wszelkie nowe przepisy ustanowione na podstawie przedmiotowej strategii wspólnotowej przestrzegają zasad lepszych uregulowań prawnych podkreślonych przez Radę Europejską spotykającą się w Brukseli w dniach 8 i 9 marca 2007 r. i że w związku z tym w razie potrzeby towarzyszy im ocena skutków regulacji;
- j) zbadania — wraz z ACSH — możliwości współpracy pracodawców w przypadku współistnienia kilku poziomów podwykonawstwa w tym samym miejscu pracy;
- k) współpracy z organami legislacyjnymi w opracowywaniu odpowiedniego europejskiego systemu statystycznego w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, który uwzględniłby różne systemy krajowe i unikał nakładania dodatkowych obciążeń administracyjnych.
10. wzywa partnerów społecznych do:
- a) opracowywania inicjatyw w kontekście sektorowego dialogu społecznego oraz zadbania o to, by przedstawicielom pracowników zostały przyznane większe możliwości udziału w systematycznym zarządzaniu różnymi rodzajami ryzyka zawodowego;
- b) odgrywania aktywnej roli w rozpowszechnianiu podstawowych zasad niniejszej nowej strategii na poziomie europejskim, krajowym i regionalnym, jak i w poszczególnych przedsiębiorstwach;
- c) aktywnej współpracy z organami z ich państw na rzecz opracowania i realizacji krajowych strategii bezpieczeństwa i zdrowia;
- d) promowania i propagowania w miejscach pracy właściwego stosowania zasad związanych z zapobieganiem ryzyku zawodowemu;
- e) dalszego prowadzenia negocjacji w zakresie zapobiegania przemocy i nękanii w miejscu pracy oraz uwzględnienia oceny realizacji europejskiej umowy ramowej w sprawie stresu związanego z pracą zawodową;
- f) zwiększenia — na poziomie zarówno krajowym, jak i wspólnotowym — pomocy technicznej i szkoleń dla odpowiedzialnych za bezpieczeństwo i higienę przedstawicieli pracowników oraz dla pracodawców, zwłaszcza MŚP.

⁽¹⁾ Dz.U. L 183 z 29.6. 1989, str. 1. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

II

(Informacje)

WSPÓLNE DEKLARACJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

RADA

KOMISJA

**Wspólna deklaracja w sprawie praktycznych zasad dotyczących stosowania procedury współdecyzji
(art. 251 traktatu WE)**

(2007/C 145/02)

ZASADY OGÓLNE

1. Parlament Europejski, Rada i Komisja, zwane dalej wspólnie „instytucjami” zwracają uwagę na fakt, że sprawdziła się obecna praktyka kontaktów między prezydencją Rady, Komisją i przewodniczącymi właściwych komisji lub sprawozdawcami Parlamentu Europejskiego oraz oboma przewodniczącymi komitetu pojednawczego.
2. Instytucje potwierdzają, że należy nadal zachęcać do stosowania tej praktyki, która wykształciła się na wszystkich etapach procedury współdecyzji. Instytucje zobowiązują się do zbadania stosowanych przez siebie metod pracy, tak aby jeszcze efektywniej wykorzystać pełen zakres procedury współdecyzji ustanowionej Traktatem WE.
3. Niniejsza wspólna deklaracja wyjaśnia te metody pracy oraz zasady ich stosowania w praktyce. Stanowi ona uzupełnienie Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹⁾, a w szczególności tych jego postanowień, które dotyczą procedury współdecyzji. Instytucje zobowiązują się do pełnej realizacji takich zobowiązań, zgodnie z zasadami przejrzystości, demokratycznej kontroli i skuteczności. W związku z tym instytucje powinny przykładac szczególną wagę do postępów w zakresie uproszczenia wniosków legislacyjnych, przy czym działania te muszą pozostawać w zgodzie ze wspólnotowym dorobkiem prawnym.
4. Instytucje współpracują ze sobą w dobrej wierze na wszystkich etapach procedury współdecyzji w celu możliwie najszerszego uzgodnienia zajmowanych stanowisk i tym samym stworzenia, w stosownych przypadkach, warunków do przyjęcia danego aktu prawnego na wczesnym etapie procedury.
5. W tym celu instytucje współdziałają w ramach kontaktów na szczeblu międzyinstytucjonalnym, tak aby monitorować postępy prac i analizować stopień zbliżenia stanowisk na wszystkich etapach procedury współdecyzji.
6. Instytucje zobowiązują się zgodnie ze swoimi regulaminami wewnętrznymi do regularnej wymiany informacji na temat postępów prac nad aktami prawnymi przyjmowanymi w ramach procedury współdecyzji. Zapewniają one, aby ich odpowiednie harmonogramy prac były możliwie najszerszej koordynowane w celu ułatwienia spójnej i zbieżnej realizacji procedur. W związku z tym instytucje będą dążyć do ustalenia orientacyjnego harmonogramu zakończenia kolejnych etapów prowadzących do ostatecznego przyjęcia poszczególnych wniosków legislacyjnych, równocześnie w pełni uwzględniając polityczny charakter procesu decyzyjnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, str. 1.

7. Współpraca między instytucjami w kontekście procedury współdecyzji przybiera często formę trójstronnych posiedzeń. System takich posiedzeń już okazał się skuteczny i elastyczny, znacząco zwiększając możliwości osiągnięcia porozumienia na etapie pierwszego i drugiego czytania, a także ułatwiając przygotowanie prac komitetu pojednawczego.
8. Takie posiedzenia trójstronne odbywają się zazwyczaj na zasadach nieformalnych. Mogą one być organizowane na wszystkich etapach procedury oraz z udziałem przedstawicieli różnych szczebli, w zależności od przewidzianej debaty. Każda instytucja zgodnie ze swoim regulaminem wewnętrznym wyznaczy swoich przedstawicieli na każde posiedzenie, określi swój mandat negocjacyjny oraz z odpowiednim wyprzedzeniem poinformuje pozostałe instytucje o ustaleniach dotyczących posiedzenia.
9. W zakresie, w jakim jest to możliwe, wszelkie projekty tekstów kompromisowych przedłożone w celu omówienia na jednym z kolejnych posiedzeń przekazywane są z wyprzedzeniem wszystkim uczestnikom. Aby zwiększyć przejrzystość, należy w miarę możliwości informować o trójstronnych posiedzeniach odbywających się w Parlamencie Europejskim i Radzie.
10. Prezydencja Rady będzie starała się uczestniczyć w posiedzeniach komisji parlamentarnych. W odpowiednich przypadkach rozpatrzy ona wnikliwie każdy wniosek o przekazanie informacji na temat stanowiska Rady.

PIERWSZE CZYTANIE

11. Instytucje współpracują ze sobą w dobrej wierze w celu możliwie najszerzego uzgodnienia zajmowanych stanowisk, tak aby tam, gdzie jest to możliwe, akty prawne mogły zostać przyjęte w pierwszym czytaniu.

Porozumienie na etapie pierwszego czytania w Parlamencie Europejskim

12. W celu ułatwienia przebiegu prac w pierwszym czytaniu, nawiązywane są odpowiednie kontakty.
13. Komisja ułatwia takie kontakty oraz w sposób konstruktywny korzysta z przysługującego jej prawa inicjatywy w celu uzgodnienia stanowisk Parlamentu Europejskiego i Rady, przy należyтым uwzględnieniu równowagi międzyinstytucjonalnej oraz roli powierzonej Komisji na mocy Traktatu.
14. W przypadku osiągnięcia porozumienia w efekcie nieformalnych negocjacji w ramach posiedzeń trójstronnych przewodniczący COREPER-u przekazuje w piśmie skierowanym do przewodniczącego właściwej komisji parlamentarnej szczegółowe informacje na temat treści porozumienia, w formie poprawek do wniosku Komisji. W piśmie tym należy zaznaczyć, że Rada zamierza zaakceptować takie zmiany, z zastrzeżeniem weryfikacji prawno-lingwistycznej, o ile zostaną one zatwierdzone w głosowaniu na posiedzeniu plenarnym. Kopię tego pisma przekazuje się Komisji.
15. W takiej sytuacji, jeżeli prawdopodobne jest przyjęcie aktu prawnego w pierwszym czytaniu, powinno się jak najszybciej przedstawić informacje na temat woli zawarcia porozumienia.

Porozumienie na etapie wspólnego stanowiska Rady

16. W przypadku nieosiągnięcia porozumienia na etapie pierwszego czytania w Parlamencie Europejskim kontakty mogą być kontynuowane w celu zawarcia porozumienia na etapie wspólnego stanowiska.
17. Komisja ułatwia takie kontakty oraz w sposób konstruktywny korzysta z przysługującego jej prawa inicjatywy w celu uzgodnienia stanowisk Parlamentu Europejskiego i Rady, przy należyтым uwzględnieniu równowagi międzyinstytucjonalnej oraz roli powierzonej Komisji na mocy Traktatu.
18. W przypadku osiągnięcia porozumienia na tym etapie przewodniczący właściwej komisji parlamentarnej w piśmie skierowanym do przewodniczącego COREPER-u przedstawia swoje zalecenie na posiedzenie plenarne dotyczące akceptacji wspólnego stanowiska Rady bez wnoszenia poprawek, z zastrzeżeniem potwierdzenia wspólnego stanowiska przez Radę i dokonania weryfikacji prawno-lingwistycznej. Kopię tego pisma przekazuje się Komisji.

DRUGIE CZYTANIE

19. W przedstawionym uzasadnieniu Rada w możliwie najbardziej precyzyjny sposób wyjaśnia przyczyny, które doprowadziły do przyjęcia przez nią wspólnego stanowiska. W trakcie drugiego czytania Parlament Europejski w możliwie najszerzym stopniu uwzględnia te przyczyny oraz stanowisko Komisji.
20. Przed przekazaniem wspólnego stanowiska Rada dąży do ustalenia, w porozumieniu z Parlamentem Europejskim i Komisją, daty jego przekazania, tak aby zapewnić maksymalną efektywność procedury legislacyjnej na etapie drugiego czytania.

Porozumienie na etapie drugiego czytania w Parlamencie Europejskim

21. Niezwłocznie po przekazaniu Parlamentowi Europejskiemu wspólnego stanowiska Rady kontynuowane są właściwe kontakty, których celem jest lepsze poznanie poszczególnych stanowisk i tym samym jak najszybsze zakończenie procedury legislacyjnej.
22. Komisja ułatwia takie kontakty oraz przedstawia własną opinię w celu uzgodnienia stanowisk Parlamentu Europejskiego i Rady, przy należyтым uwzględnieniu równowagi międzyinstytucjonalnej oraz roli powierzonej Komisji na mocy Traktatu.
23. W przypadku osiągnięcia porozumienia w efekcie nieformalnych negocjacji w ramach posiedzeń trójstronnych przewodniczący COREPER-u przekazuje w piśmie skierowanym do przewodniczącego właściwej komisji parlamentarnej szczegółowe informacje na temat treści porozumienia, w formie poprawek do wspólnego stanowiska Rady. W piśmie tym należy zaznaczyć, że Rada zamierza zaakceptować takie zmiany, z zastrzeżeniem weryfikacji prawno-lingwistycznej, o ile zostaną one zatwierdzone w głosowaniu na posiedzeniu plenarnym. Kopię tego pisma przekazuje się Komisji.

POSTĘPOWANIE POJEDNAWCZE

24. W przypadku gdy okaże się, że Rada nie będzie w stanie zaakceptować wszystkich poprawek Parlamentu Europejskiego na etapie drugiego czytania, w momencie, w którym Rada będzie gotowa do przedstawienia swojego stanowiska, zostanie zorganizowane pierwsze posiedzenie trójstronne. Każda instytucja wyznaczy zgodnie ze swoim regulaminem wewnętrznym swoich przedstawicieli na każde posiedzenie oraz określi swój mandat negocjacyjny. Komisja na jak najwcześniejszym etapie poinformuje obie delegacje o swoich zamiarach w odniesieniu do swojej opinii na temat poprawek Parlamentu Europejskiego wprowadzonych w drugim czytaniu.
25. Posiedzenia trójstronne odbywają się przez cały czas trwania postępowania pojednawczego w celu rozwiązania nierozstrzygniętych kwestii oraz stworzenia warunków do osiągnięcia porozumienia w ramach komitetu pojednawczego. Wyniki prac posiedzeń trójstronnych są omawiane oraz w miarę możliwości zatwierdzane na posiedzeniach właściwych instytucji.
26. Komitet pojednawczy jest zwoływany przez Przewodniczącego Rady za zgodą Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego, przy należyтым uwzględnieniu postanowień Traktatu.
27. Komisja bierze udział w postępowaniu pojednawczym oraz podejmuje wszelkie inicjatywy w celu uzgodnienia stanowisk Parlamentu Europejskiego i Rady. Inicjatywy takie mogą obejmować przygotowanie kompromisowych projektów aktów uwzględniających stanowiska Parlamentu Europejskiego i Rady, przy należyтым uwzględnieniu roli powierzonej Komisji na mocy Traktatu.
28. Przewodnictwo w komitecie pojednawczym sprawują wspólnie Przewodniczący Parlamentu Europejskiego i Przewodniczący Rady. Przewodniczą oni na przemian kolejnym posiedzeniom komitetu.
29. Obaj przewodniczący ustalają wspólnie terminy i każdorazowy porządek dzienny posiedzeń komitetu pojednawczego w celu zapewnienia efektywnego funkcjonowania komitetu pojednawczego przez cały czas trwania postępowania pojednawczego. Ustalenia dotyczące planowanych terminów konsultowane są z Komisją. Parlament Europejski i Rada wyznaczają z wyprzedzeniem orientacyjne odpowiednie terminy w ramach postępowania pojednawczego i zawiadamiają o nich Komisję.
30. Obaj przewodniczący mogą umieścić kilka spraw w porządku dziennym każdego posiedzenia komitetu pojednawczego. Obok sprawy zasadniczej (określanej jako „punkt B”), co do której nie osiągnięto jeszcze porozumienia, możliwe jest otwarcie lub zamknięcie postępowania pojednawczego w odniesieniu do innych spraw (określanych jako „punkt A”) bez ich omawiania.
31. Zachowując określone w Traktacie terminy Parlament Europejski i Rada w możliwie najszerszym zakresie uwzględniają wymogi dotyczące ustalenia właściwego harmonogramu, w szczególności związane z przerwami w działalności instytucji oraz wyborami do Parlamentu Europejskiego. W każdym przypadku należy dążyć do maksymalnego skrócenia przerwy w działalności.
32. Komitet pojednawczy obraduje na przemian w pomieszczeniach Parlamentu Europejskiego i Rady w celu zapewnienia równego podziału zasobów, w tym w zakresie tłumaczeń ustnych.
33. Komitetowi pojednawczemu udostępnia się wnioski Komisji, wspólne stanowisko Rady oraz opinię Komisji na jego temat, poprawki proponowane przez Parlament Europejski oraz opinię Komisji na temat tych poprawek, a także wspólny dokument roboczy delegacji Parlamentu Europejskiego i Rady. Dokument roboczy powinien umożliwiać czytelnikom łatwe ustalenie spornych kwestii i skuteczne odniesienie się do nich. Co do zasady, Komisja przedkłada swoją opinię w terminie trzech tygodni od oficjalnego otrzymania wyników głosowania w Parlamencie Europejskim, a najpóźniej przed rozpoczęciem postępowania pojednawczego.

34. Obaj przewodniczący mogą przedkładać wersje aktu prawnego do zatwierdzenia przez komitet pojednawczy.
35. Porozumienie w sprawie wspólnego tekstu zawierane jest podczas posiedzenia komitetu pojednawczego lub po nim, poprzez wymianę pism między oboma przewodniczącymi. Kopie takich pism przekazuje się Komisji.
36. Jeżeli komitet osiągnął porozumienie w sprawie wspólnego tekstu, przedkłada się go, po ostatecznej weryfikacji prawnolingwistycznej, obu przewodniczącym w celu formalnego zatwierdzenia. Jednakże w szczególnych przypadkach, jeżeli jest to konieczne do zachowania terminów, do zatwierdzenia przez obu przewodniczących może zostać przedłożony projekt wspólnego tekstu.
37. Obaj przewodniczący przekazują zatwierdzony wspólny tekst Przewodniczącym Parlamentu Europejskiego i Rady w formie pisma podpisanego przez obu przewodniczących. Jeżeli komitet pojednawczy nie jest w stanie osiągnąć porozumienia w sprawie wspólnego tekstu, przewodniczący zawiadamiają o tym Przewodniczących Parlamentu Europejskiego i Rady w piśmie podpisanym przez obu przewodniczących. Pisma te traktowane są jako oficjalny protokół. Kopie takich pism są przekazywane Komisji w celach informacyjnych. Po zakończeniu procedury dokumenty robocze wykorzystane podczas postępowania pojednawczego są udostępniane w rejestrach poszczególnych instytucji.
38. Sekretariat Parlamentu Europejskiego oraz Sekretariat Generalny Rady występują wspólnie jako sekretariat komitetu pojednawczego we współpracy z Sekretariatem Generalnym Komisji.

POSTANOWIENIA OGÓLNE

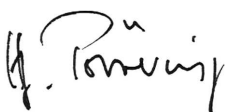
39. W przypadku gdy Parlament Europejski lub Rada uznają, że konieczne jest przedłużenie terminów, o których mowa w art. 251 Traktatu, zawiadamiają o tym odpowiednio Przewodniczącego drugiej instytucji oraz Komisję.
40. Jeżeli Instytucje osiągnęły porozumienie na etapie pierwszego lub drugiego czytania albo podczas postępowania pojednawczego, uzgodniony tekst podlega ostatecznej weryfikacji przez służby prawnolingwistyczne Parlamentu Europejskiego i Rady, działające w ścisłej współpracy i za wzajemnym porozumieniem.
41. W uzgodnionym tekście nie można wprowadzać żadnych zmian bez wyraźnej zgody Parlamentu Europejskiego i Rady reprezentowanych na odpowiednim szczeblu.
42. Ostatecznej weryfikacji dokonuje się przy należyтым uwzględnieniu zróżnicowanych procedur w Parlamencie Europejskim i Radzie, w szczególności przy zachowaniu terminów zakończenia procedur wewnętrznych. Instytucje zobowiązują się nie wykorzystywać terminów przeznaczonych na ostateczną weryfikację prawnolingwistyczną w celu ponownego otwarcia dyskusji na temat kwestii merytorycznych.
43. Parlament Europejski i Rada uzgadniają wspólny układ tekstów przygotowanych wspólnie przez te instytucje.
44. Instytucje zobowiązują się do stosowania w możliwie najszerszym zakresie wzajemnie akceptowanych standardowych klauzul wprowadzanych do aktów przyjmowanych w trybie procedury współdecyzji, co dotyczy w szczególności przepisów dotyczących kompetencji wykonawczych (zgodnie z decyzją w sprawie „komitologii”⁽¹⁾), wejścia w życie, transpozycji oraz stosowania aktów, jak również poszanowania prawa inicjatywy przysługującego Komisji.
45. Instytucje będą starały się organizować wspólną konferencję prasową w celu ogłoszenia pomyślnego zakończenia procedury legislacyjnej na etapie pierwszego lub drugiego czytania albo postępowania pojednawczego. Będą się one także starały wydawać wspólne oświadczenia dla prasy.
46. Po przyjęciu przez Parlament Europejski i Radę aktu prawnego w trybie procedury współdecyzji jego tekst jest przekazywany do podpisu Przewodniczącemu Parlamentu Europejskiego i Przewodniczącemu Rady, jak również Sekretarzom Generalnym tych instytucji.
47. Przewodniczący Parlamentu Europejskiego i Rady otrzymują akt do podpisu w swoich odpowiednich językach oraz, w zakresie, w jakim jest to możliwe, podpisują akt wspólnie podczas wspólnej ceremonii organizowanej każdego miesiąca w celu podpisania istotnych aktów w obecności mediów.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23). Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 27.7.2006, str. 11).

48. Wspólnie podpisany akt przekazywany jest do publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Publikacja następuje zazwyczaj w terminie dwóch miesięcy od daty przyjęcia danego aktu prawnego przez Parlament Europejski i Radę.
49. Jeżeli jedna z instytucji stwierdzi, że w akcie (lub w jednej z jego wersji językowych) wystąpiła omyłka lub inny oczywisty błąd, niezwłocznie zawiadamia o tym pozostałe instytucje. Jeżeli błąd dotyczy aktu, który nie został jeszcze przyjęty ani przez Parlament Europejski ani przez Radę, służby prawno-lingwistyczne Parlamentu Europejskiego i Rady przygotowują w ścisłej współpracy niezbędne sprostowanie. Jeżeli natomiast błąd dotyczy aktu, który został już przyjęty przez jedną lub obie z tych instytucji, to, niezależnie od tego, czy został on już opublikowany, Parlament Europejski i Rada przyjmują zgodnie sprostowanie, sporządzone według odpowiednich procedur tych instytucji.

Sporządzono w Brukseli, dnia trzynastego czerwca roku dwa tysiące siódmego.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady Unii Europejskiej
Przewodniczący

W imieniu Komisji Wspólnot
Europejskich
Przewodniczący

INFORMACJE INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

KOMISJA

Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji**(Sprawa COMP/M.4693 — Veolia/Sulo)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2007/C 145/03)

W dniu 19 czerwca 2007 r. Komisja podjęła decyzję o nie sprzeciwianiu się wyżej wymienionej koncentracji oraz uznaniu jej za zgodną z regułami wspólnego rynku. Powyższa decyzja zostaje wydana na mocy art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004. Pełny tekst decyzji jest dostępny wyłącznie w języku angielskim i będzie opublikowany po uprzednim usunięciu ewentualnych tajemnic handlowych przedsiębiorstw. Tekst decyzji będzie dostępny:

- na stronie internetowej: Europa — Dyrekcja Generalna do spraw Konkurencji (<http://ec.europa.eu/comm/competition/mergers/cases/>). Strona ta została wyposażona w różnorodne opcje wyszukiwania, takie jak spis firm, numerów spraw, dat oraz spis sektorów przemysłowych, które mogą być pomocne w znalezieniu poszczególnych decyzji w sprawach połączeń,
- w formie elektronicznej na stronie internetowej EUR-Lex, pod numerem dokumentu 32007M4693. EUR-Lex pozwala na dostęp on-line do dokumentacji prawa Europejskiego. (<http://eur-lex.europa.eu>)

Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji**(Sprawa COMP/M.4663 — voestalpine/Böhler-Uddeholm)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2007/C 145/04)

W dniu 18 czerwca 2007 r. Komisja podjęła decyzję o nie sprzeciwianiu się wyżej wymienionej koncentracji oraz uznaniu jej za zgodną z regułami wspólnego rynku. Powyższa decyzja zostaje wydana na mocy art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004. Pełny tekst decyzji jest dostępny wyłącznie w języku angielskim i będzie opublikowany po uprzednim usunięciu ewentualnych tajemnic handlowych przedsiębiorstw. Tekst decyzji będzie dostępny:

- na stronie internetowej: Europa — Dyrekcja Generalna do spraw Konkurencji (<http://ec.europa.eu/comm/competition/mergers/cases/>). Strona ta została wyposażona w różnorodne opcje wyszukiwania, takie jak spis firm, numerów spraw, dat oraz spis sektorów przemysłowych, które mogą być pomocne w znalezieniu poszczególnych decyzji w sprawach połączeń,
- w formie elektronicznej na stronie internetowej EUR-Lex, pod numerem dokumentu 32007M4663. EUR-Lex pozwala na dostęp on-line do dokumentacji prawa Europejskiego. (<http://eur-lex.europa.eu>)

Brak sprzeciwu wobec zgłoszonej koncentracji
(Sprawa COMP/M.4704 — Bridgepoint/Gambro Healthcare)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2007/C 145/05)

W dniu 26 czerwca 2007 r. Komisja podjęła decyzję o nie sprzeciwianiu się wyżej wymienionej koncentracji oraz uznaniu jej za zgodną z regulami wspólnego rynku. Powyższa decyzja zostaje wydana na mocy art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004. Pełny tekst decyzji jest dostępny wyłącznie w języku angielskim i będzie opublikowany po uprzednim usunięciu ewentualnych tajemnic handlowych przedsiębiorstw. Tekst decyzji będzie dostępny:

- na stronie internetowej: Europa — Dyrekcja Generalna do spraw Konkurencji (<http://ec.europa.eu/comm/competition/mergers/cases/>). Strona ta została wyposażona w różnorodne opcje wyszukiwania, takie jak spis firm, numerów spraw, dat oraz spis sektorów przemysłowych, które mogą być pomocne w znalezieniu poszczególnych decyzji w sprawach połączeń,
 - w formie elektronicznej na stronie internetowej EUR-Lex, pod numerem dokumentu 32007M4704. EUR-Lex pozwala na dostęp on-line do dokumentacji prawa Europejskiego. (<http://eur-lex.europa.eu>)
-

Zezwolenie na pomoc państwa w ramach przepisów zawartych w art. 87 i 88 Traktatu WE**Przypadki, względem których Komisja nie wnosi sprzeciwu**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2007/C 145/06)

Data przyjęcia decyzji	21.3.2007
Numer środka pomocy	NN 53/06
Państwo członkowskie	Malta
Region	—
Nazwa środka pomocy (i/lub nazwa podmiotu otrzymującego pomoc)	Għajnuna mil-Istat (obbligati ta' servizz pubbliku) għall-operaturi tal-karozzi tal-linja f'Malta
Podstawa prawna	Ftehim bejn il-Gvern ta' Malta u l-ATP ta' l-1995
Rodzaj środka pomocy	Program pomocy
Cel pomocy	Rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych
Forma pomocy	Rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych
Budżet	Między 1,25 a 2,0 mln MTL
Intensywność pomocy	100 %
Czas trwania pomocy	—
Sektory gospodarki	Autobusowy transport pasażerski
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Il-Gvern Malti
Inne informacje	—

Tekst decyzji w autentycznej wersji językowej, z którego usunięto wszystkie informacje o charakterze poufnym, można znaleźć na stronie:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/

Data przyjęcia decyzji	21.2.2007
Numer środka pomocy	N 738/06
Państwo członkowskie	Republika Czeska
Region	Celé území státu
Nazwa środka pomocy (i/lub nazwa podmiotu otrzymującego pomoc)	Pomoc státu při odstraňování škod vzniklých povodněmi v roce 2006 na majetku subjektů provozujících veřejné přístavy a vnitrozemskou vodní dopravu
Podstawa prawna	Usnesení vlády č. 604 ze dne 24. května 2006 o Strategii obnovy území postiženého mimořádnými záplavami na jaře 2006 a ke zlepšení podpory operativního řízení ochrany před povodněmi
Rodzaj środka pomocy	Program pomocy
Cel pomocy	Pomoc w naprawie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi

Forma pomocy	Dotacja
Budżet	47 388 000 CZK (1 675 000 EUR)
Intensywność pomocy	100 %
Czas trwania pomocy	Do końca 2007 r.
Sektory gospodarki	Transport (wodny śródlądowy)
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Ministerstvo dopravy Nábřeží Ludvika Svobody 12/222 CZ-110 15 Praha
Inne informacje	—

Tekst decyzji w autentycznej wersji językowej, z którego usunięto wszystkie informacje o charakterze poufnym, można znaleźć na stronie:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/

IV

(Zawiadomienia)

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII
EUROPEJSKIEJ

KOMISJA

Kursy walutowe euro ⁽¹⁾

29 czerwca 2007 r.

(2007/C 145/07)

1 euro =

Waluta	Kurs wymiany	Waluta	Kurs wymiany		
USD	Dolar amerykański	1,3505	RON	Lej rumuński	3,134
JPY	Jen	166,63	SKK	Korona słowacka	33,635
DKK	Korona duńska	7,4422	TRY	Lir turecki	1,774
GBP	Funt szterling	0,674	AUD	Dolar australijski	1,5885
SEK	Korona szwedzka	9,2525	CAD	Dolar kanadyjski	1,4245
CHF	Frank szwajcarski	1,6553	HKD	Dolar hong kong	10,5569
ISK	Korona islandzka	84,26	NZD	Dolar nowozelandzki	1,7502
NOK	Korona norweska	7,9725	SGD	Dolar singapurski	2,0664
BGN	Lew	1,9558	KRW	Won	1 247,73
CYP	Funt cypryjski	0,5837	ZAR	Rand	9,5531
CZK	Korona czeska	28,718	CNY	Juan renminbi	10,2816
EEK	Korona estońska	15,6466	HRK	Kuna chorwacka	7,3035
HUF	Forint węgierski	246,15	IDR	Rupia indonezyjska	12 201,77
LTL	Lit litewski	3,4528	MYR	Ringgit malezyjski	4,6626
LVL	Łat łotewski	0,6963	PHP	Peso filipińskie	62,461
MTL	Lir maltański	0,4293	RUB	Rubel rosyjski	34,807
PLN	Złoty polski	3,7677	THB	Bat tajlandzki	42,615

⁽¹⁾ Źródło: referencyjny kurs wymiany walut opublikowany przez ECB.

ZAWIADOMIENIA PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

WIĄŻĄCA INFORMACJA TARYFOWA

(2007/C 145/08)

Wykaz organów celnych wyznaczonych przez Kraje Członkowskie do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej, stosowany zgodnie z art. 6 ust. 5 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 ⁽¹⁾, ostatnio zmienionym Rozporządzeniem (WE) nr 214/2007 ⁽²⁾.

Kraj Członkowski	Organ celny
AUSTRIA	Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej
	Zentralstelle für Verbindliche Zolltarifauskünfte Vordere Zollamtsstraße 5 A-1030 Wien
BELGIA	Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej
	Centrale administratie der douane en accijnzen Dienst Nomenclatuur (Tarief), Landbouw en Waarde Cel BTI North Galaxy — Gebouw A — 8ste verdieping Koning Albert II laan 33 B-1030 Brussel
	Administration centrale des douanes et accises Service Nomenclature (Tarif), Agriculture et Valeur Cellule RTC North Galaxy Bâtiment A — 8 ^{ème} étage 33, Avenue Albert II B-1030 Bruxelles
BUŁGARIA	Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej
	Агенция „Митници” Централно Митническо Управление ул. „Г. С. Раковски” № 47 BG-София 1202
CYPR	Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej
	Τμήμα Τελωνείων Υπουργείο Οικονομικών Γωνία Μ. Καραολή και Γρ. Αυξεντίου 1096 Λευκωσία Ταχ. Διεύθυνση: Αρχιτελωνείο CY-1440 Λευκωσία

⁽¹⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 62 z 1.3.2007, str. 6.

Kraj Członkowski	Organ celny
CZECHY	Organy celne wyznaczone do wydawania wiążącej informacji taryfowej
	Celní ředitelství Praha Washingtonova 7 CZ-113 54 Praha 1
	Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie wiążącej informacji taryfowej
	Celní ředitelství Praha Oddělení závazných informací Washingtonova 7 CZ-113 54 Praha 1
DANIA	Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej
	Wszystkie lokalne organy celne i podatkowe
ESTONIA	Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej
	Maksu-ja Tolliamet Narva mnt 9j EE-15176 Tallinn
FINLANDIA	Organy celne wyznaczone do wydawania wiążącej informacji taryfowej
	Tullihallitus — Tariffiyksikkö Erottajankatu 2, PL 512 FIN-00101 Helsinki
	Tullstyrelsen Tariffenhet Skillnadsgatan 2, PB 512 FIN-00101 Helsingfors
	Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie wiążącej informacji taryfowej
	Naczelny organ celny i wszystkie urzędy celne
FRANCJA	Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej
	Direction générale des Douanes et Droits indirects, bureau E4, 8 rue de la Tour des Dames F-75436 Paris cédex 09
GRECJA	Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej
	ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ & ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ Γενική Γραμματεία Φορολογικών & Τελωνειακών Θεμάτων Γενική Διεύθυνση Τελωνείων & Ειδικών Φόρων Κατανάλωσης Διεύθυνση Δασμολογική (Δ.17) Τμήμα Α' (Δασμολογικό) Ταχ.Δ/ση: Λεωφ. Αμαλίας 40 GR-105 58 Αθήνα
HISZPANIA	Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej
	Departamento de Aduanas e Impuestos Especiales Avda. Llano Castellano 17 E-28071 Madrid

Kraj Członkowski	Organ celny
IRLANDIA	<p>Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej</p> <p>Office of the Revenue Commissioners Classification Unit Customs Procedures Branch Government Offices Nenagh Co. Tipperary Ireland</p>
LITWA	<p>Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej</p> <p>Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos Finansų ministerijos A. Jakšto g. 1/25, LT-01105 Vilnius</p>
LUKSEMBURG	<p>Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej</p> <p>Direction des douanes et accises B.P. 1605 L-1016 Luxembourg</p>
ŁOTWA	<p>Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej</p> <p>Valsts ieņēmumu dienests Galvenā muitas pārvalde 11.novembra krastmala 17 LV-1841 Rīga</p>
MALTA	<p>Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej</p> <p>Binding Tariff Information Unit Customs House Valletta CMR 02 Malta</p>
NIDERLANDY	<p>Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej</p> <p>Belastingdienst/Douane Rotterdam/kantoor Laan op Zuid t.a.v. Afdeling bindende tarief inlichtingen Postbus 50966 3007 BJ Rotterdam Nederland</p>
NIEMCY	<p>Organy celne wyznaczone do wydawania wiążącej informacji taryfowej</p> <p>Oberfinanzdirektion Cottbus Zolltechnische Prüfungs- und Lehranstalt Berlin Grellstraße 18-24 D-10409 Berlin towary z działów 10, 11, 20, 22, 23 jak również towary z działów 86 do 92 i 94 do 97 nomenklatury celnej</p> <p>Oberfinanzdirektion Hamburg Zolltechnische Prüfungs- und Lehranstalt Baumacker 3 D-22523 Hamburg towary z działów 2, 3, 5, 9, 12 do 16, 18, 24 i 27, pozycji 3505 i 3506 jak również towary z działów 38 do 40, 45 i 46 nomenklatury celnej</p> <p>Oberfinanzdirektion Koblenz Zolltechnische Prüfungs- und Lehranstalt Frankfurt am Main Gutleutstraße 185 D-60327 Frankfurt am Main towary z działów 25, 32, 34 do 37 (z wyjątkiem pozycji 3505 i 3506), 41 do 43 i 50 do 70 nomenklatury celnej</p>

Kraj Członkowski	Organ celny
	<p>Oberfinanzdirektion Köln Zolltechnische Prüfungs- und Lehranstalt Merianstraße 110 D-50765 Köln towary z działów 17, 26, 28 do 31, 33, 47 do 49, 71 do 83 i 93 nomenklatury celnej</p> <p>Oberfinanzdirektion Nürnberg Zolltechnische Prüfungs- und Lehranstalt München Lilienthalstraße 3, 85570 Markt Schwaben towary z działów 1, 4, 7, 8, 19, 21 nomenklatury celnej Sophienstraße 6 D-80333 München towary z działów 6, 44, 84 i 85 nomenklatury celnej</p> <p>Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie wiążącej informacji taryfowej</p> <p>Wszystkie urzędy celne</p>
POLSKA	<p>Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej</p> <p>Izba Celna w Warszawie ul. Erazma Ciołka 14A PL-01-443 Warszawa</p>
PORTUGALIA	<p>Organy celne wyznaczone do wydawania wiążącej informacji taryfowej</p> <p>Direcção-Geral das Alfândegas e dos Impostos Especiais sobre o Consumo Direcção de Serviços de Tributação Aduaneira Rua da Alfândega, n.º 5 P-1149-006 Lisboa</p> <p>Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie wiążącej informacji taryfowej</p> <p>Wszystkie urzędy celne</p>
RUMUNIA	<p>Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej</p> <p>Autoritatea Națională a Vămilor Strada Matei Millo, nr. 13, sector 1, București</p>
SŁOWACJA	<p>Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej</p> <p>Colný úrad Bratislava Oddelenie colných taríf Mileticová 42 SK-824 59 Bratislava</p>
SŁOWENIA	<p>Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej</p> <p>Republika Slovenija Ministrstvo za finance Carinska uprava Republike Slovenije Generalni carinski urad Šmartinska 55 SLO-1523 Ljubljana</p>
SZWECJA	<p>Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej</p> <p>Tullverket Box 12854 S-112 98 Stockholm</p>

Kraj Członkowski	Organ celny
WĘGRY	Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej Vám- és Pénzügyőrség Vegyvizsgáló Intézete Hősök fasora 20-24 H-1163 Budapest
WŁOCHY	Organy celne wyznaczone do wydawania wiążącej informacji taryfowej Agenzia delle Dogane Ufficio Applicazione Tributi Via Mario Carucci, 71 I-00143 Roma Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie wiążącej informacji taryfowej Wszystkie urzędy celne
ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO	Organy celne wyznaczone do przyjmowania wniosków o wydanie oraz wydawania wiążącej informacji taryfowej HM Revenue and Customs Frontiers, Duty Liability Team 2 nd Floor, Alexander House 21 Victoria Avenue Southend-on-Sea Essex SS99 1AA United Kingdom

Komunikat Komisji w ramach wdrażania dyrektywy Rady 90/396/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do urządzeń spalania paliw gazowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(Publikacja tytułów i odniesień do norm zharmonizowanych na mocy dyrektywy)

(2007/C 145/09)

ESO (*)	Odniesienie i tytuł normy zharmonizowanej (oraz dokument referencyjny)	Odniesienie do normy zastąpionej	Data ustania domniemania zgodności normy zastąpionej Przypis 1
CEN	EN 26:1997 Przepływowe ogrzewacze wody opalane gazem do wytwarzania gorącej wody użytku domowego, wyposażone w palniki atmosferyczne	—	
	EN 26:1997/A1:2000	Przypis 3	Termin minął (18.7.2001)
	EN 26:1997/A3:2006	Przypis 3	Termin minął (30.4.2007)
	EN 26:1997/AC:1998		
CEN	EN 30-1-1:1998 Domowe urządzenia do gotowania i pieczenia spalające gaz — Część 1-1: Bezpieczeństwo — Postanowienia ogólne	—	
	EN 30-1-1:1998/A1:1999	Przypis 3	Termin minął (30.9.1999)
	EN 30-1-1:1998/A2:2003	Przypis 3	Termin minął (29.2.2004)
	EN 30-1-1:1998/A3:2005	Przypis 3	Termin minął (31.12.2005)
	EN 30-1-1:1998/A2:2003/AC:2004		
CEN	EN 30-1-2:1999 Domowe urządzenia do gotowania i pieczenia spalające gaz — Część 1-2: Bezpieczeństwo — Urządzenia wyposażone w piekarnik i/lub opiekacz z wymuszonym obiegiem powietrza	—	
CEN	EN 30-1-3:2003+A1:2006 Domowe urządzenia do gotowania i pieczenia spalające gaz — Część 1-3: Bezpieczeństwo — Urządzenia z płytą grzejną z tworzywa szklano-ceramicznego	EN 30-1-3:2003	Termin minął (30.4.2007)
CEN	EN 30-1-4:2002 Domowe urządzenia do gotowania i pieczenia spalające gaz — Część 1-4: Bezpieczeństwo — Urządzenia wyposażone w jeden palnik lub kilka palników z automatycznym układem sterowania	—	
	EN 30-1-4:2002/A1:2006	Przypis 3	Termin minął (31.5.2007)
CEN	EN 30-2-1:1998 Domowe urządzenia do gotowania i pieczenia spalające gaz — Część 2-1: Racjonalne zużycie energii — Postanowienia ogólne	—	
	EN 30-2-1:1998/A1:2003	Przypis 3	Termin minął (10.12.2004)
	EN 30-2-1:1998/A2:2005	Przypis 3	Termin minął (11.11.2005)
	EN 30-2-1:1998/A1:2003/AC:2004		

ESO (*)	Odniesienie i tytuł normy zharmonizowanej (oraz dokument referencyjny)	Odniesienie do normy zastąpionej	Data ustania domniemania zgodności normy zastąpionej Przypis 1
CEN	EN 30-2-2:1999 Domowe urządzenia do gotowania i pieczenia spalające gaz — Część 2-2: Racjonalne zużycie energii — Urządzenia wyposażone w piekarnik i/lub opiekacz z wymuszonym obiegiem powietrza	—	
CEN	EN 88:1991 Regulatory ciśnienia do urządzeń gazowych dla ciśnień wlotowych do 200 mbar	—	
	EN 88:1991/A1:1996	Przypis 3	Termin minął (17.7.1997)
CEN	EN 89:1999 Akumulacyjne ogrzewacze wody opalane gazem do wytwarzania gorącej wody użytku domowego	—	
	EN 89:1999/A1:1999	Przypis 3	Termin minął (17.10.2000)
	EN 89:1999/A2:2000	Przypis 3	Termin minął (18.7.2001)
	EN 89:1999/A3:2006	Przypis 3	Termin minął (30.4.2007)
	EN 89:1999/A4:2006	Przypis 3	Termin minął (31.5.2007)
CEN	EN 125:1991 Urządzenia nadzoru płomienia do odbiorników spalających gaz — Urządzenia typu termoelektromagnetycznego	—	
	EN 125:1991/A1:1996	Przypis 3	Termin minął (17.7.1997)
CEN	EN 126:2004 Wielofunkcyjne urządzenia sterujące do urządzeń spalających gaz	EN 126:1995	Termin minął (10.12.2004)
CEN	EN 161:2007 Automatyczne zawory odcinające do palników i urządzeń gazowych	EN 161:2001	31.7.2007
CEN	EN 203-1:2005 Urządzenia gazowe dla zakładów zbiorowego żywienia — Część 1: Wymagania bezpieczeństwa	EN 203-1:1992	31.12.2008
CEN	EN 203-2-1:2005 Urządzenia gazowe dla zakładów zbiorowego żywienia — Część 2-1: Wymagania szczegółowe — Palniki odkryte i palniki do woków	EN 203-2:1995	31.12.2008
CEN	EN 203-2-2:2006 Urządzenia gazowe dla zakładów zbiorowego żywienia — Część 2-2: Wymagania szczegółowe — Piekarniki	EN 203-2:1995	31.12.2008

ESO (*)	Odniesienie i tytuł normy zharmonizowanej (oraz dokument referencyjny)	Odniesienie do normy zastąpionej	Data ustania domniemania zgodności normy zastąpionej Przypis 1
CEN	EN 203-2-3:2005 Urządzenia gazowe dla zakładów zbiorowego żywienia — Część 2-3: Wymagania szczegółowe — Kotły warzelne	EN 203-2:1995	31.12.2008
CEN	EN 203-2-4:2005 Urządzenia gazowe dla zakładów zbiorowego żywienia — Część 2-4: Wymagania szczegółowe — Frytkownice	EN 203-2:1995	31.12.2008
CEN	EN 203-2-6:2005 Urządzenia gazowe dla zakładów zbiorowego żywienia — Część 2-6: Wymagania szczegółowe — Podgrzewacze wody do napojów	EN 203-2:1995	31.12.2008
CEN	EN 203-2-8:2005 Urządzenia gazowe dla zakładów zbiorowego żywienia — Część 2-8: Wymagania szczegółowe — Kuchnie do dużych patelni i paelli	EN 203-2:1995	31.12.2008
CEN	EN 203-2-9:2005 Urządzenia gazowe dla zakładów zbiorowego żywienia — Część 2-9: Wymagania szczegółowe — Płyty żarowe, płyty grzejne i opiekacze kontaktowe	EN 203-2:1995	31.12.2008
CEN	EN 203-2-11:2006 Urządzenia gazowe dla zakładów zbiorowego żywienia — Część 2-11: Wymagania szczegółowe — Kuchnie do makaronów	EN 203-2:1995	31.12.2008
CEN	EN 257:1992 Termostaty mechaniczne do urządzeń spalających paliwa gazowe	—	
	EN 257:1992/A1:1996	Przypis 3	Termin minął (17.7.1997)
CEN	EN 297:1994 Kotły centralnego ogrzewania opalane gazem — Kotły typu B 11 i B 11BS z palnikami atmosferycznymi o nominalnym obciążeniu cieplnym nie przekraczającym 70 kW	—	
	EN 297:1994/A3:1996	Przypis 3	Termin minął (24.2.1998)
	EN 297:1994/A5:1998	Przypis 3	Termin minął (31.12.1998)
	EN 297:1994/A2:1996	Przypis 3	Termin minął (29.10.2002)
	EN 297:1994/A6:2003	Przypis 3	Termin minął (23.12.2003)
	EN 297:1994/A4:2004	Przypis 3	Termin minął (11.6.2005)
	EN 297:1994/A2:1996/AC:2006		

ESO (*)	Odniesienie i tytuł normy zharmonizowanej (oraz dokument referencyjny)	Odniesienie do normy zastąpionej	Data ustania domniemania zgodności normy zastąpionej Przypis 1
CEN	EN 298:2003 Automatyczne układy sterowania do palników gazowych i urządzeń spalających gaz, z wentylatorami wspomagającymi lub bez nich	EN 298:1993	Termin minął (30.9.2006)
CEN	EN 303-3:1998 Kotły grzewcze — Część 3: Kotły grzewcze na paliwa gazowe — Konstrukcje zespolone — Kocioł i palnik	—	
	EN 303-3:1998/A2:2004	Przypis 3	Termin minął (11.6.2005)
	EN 303-3:1998/AC:2006		
CEN	EN 303-7:2006 Kotły grzewcze — Część 7: Kotły grzewcze na paliwa gazowe, z palnikami nadmuchowymi, o nominalnej mocy do 1 000 kW	—	
CEN	EN 377:1993 Smary stosowane w odbiornikach zasilanych gazami palnymi i we współdziałających urządzeniach sterujących z wyłączeniem smarów przeznaczonych do stosowania w procesach technologicznych	—	
	EN 377:1993/A1:1996	Przypis 3	Termin minął (11.6.2005)
CEN	EN 416-1:1999 Gazowe jednopalnikowe promienniki niskotemperaturowe do stosowania w pomieszczeniach niemieszkalnych — Część 1: Bezpieczeństwo	—	
	EN 416-1:1999/A1:2000	Przypis 3	Termin minął (18.7.2001)
	EN 416-1:1999/A2:2001	Przypis 3	Termin minął (31.1.2002)
	EN 416-1:1999/A3:2002	Przypis 3	Termin minął (31.10.2002)
CEN	EN 416-2:2006 Gazowe jednopalnikowe promienniki niskotemperaturowe do stosowania w pomieszczeniach niemieszkalnych — Część 2: Racjonalne zużycie energii	—	
CEN	EN 419-1:1999 Gazowe promienniki wysokotemperaturowe do pomieszczeń niemieszkalnych — Część 1: Bezpieczeństwo	—	
	EN 419-1:1999/A1:2000	Przypis 3	Termin minął (18.7.2001)
	EN 419-1:1999/A2:2001	Przypis 3	Termin minął (31.1.2002)
	EN 419-1:1999/A3:2002	Przypis 3	Termin minął (9.9.2003)

ESO (*)	Odniesienie i tytuł normy zharmonizowanej (oraz dokument referencyjny)	Odniesienie do normy zastąpionej	Data ustania domniemania zgodności normy zastąpionej Przypis 1
CEN	EN 419-2:2006 Gazowe promienniki wysokotemperaturowe do pomieszczeń niemieszkalnych — Część 2: Racjonalne zużycie energii	—	
CEN	EN 437:2003 Gazy do badań — Ciśnienia próbne — Kategorie urządzeń	EN 437:1993	Termin minął (23.12.2003)
CEN	EN 449:2002 Wymagania dotyczące specjalizowanych urządzeń zasilanych skroplonymi gazami węglowodorowymi C3-C4 — Domowe ogrzewacze pomieszczeń bez odprowadzenia spalin (łącznie z ogrzewaczami z dyfuzyjnym spalaniem katalitycznym)	EN 449:1996	Termin minął (2.7.2003)
CEN	EN 461:1999 Wymagania dotyczące specjalizowanych urządzeń zasilanych skroplonymi gazami węglowodorowymi C3-C4 — Ogrzewacze pomieszczeń niemieszkalnych bez odprowadzenia spalin o obciążeniu cieplnym nieprzekraczającym 10 kW	—	
	EN 461:1999/A1:2004	Przypis 3	Termin minął (10.12.2004)
CEN	EN 483:1999 Kotły centralnego ogrzewania opalane gazem — Kotły typu C o nominalnym obciążeniu cieplnym nieprzekraczającym 70 kW	—	
	EN 483:1999/A2:2001	Przypis 3	Termin minął (31.1.2002)
	EN 483:1999/A2:2001/AC:2006		
CEN	EN 484:1997 Wymagania dotyczące specjalizowanych urządzeń zasilanych skroplonymi gazami węglowodorowymi C3-C4 — Stojakowe płyty grzewcze, łącznie z płytami grzewczymi wyposażonymi w opiekacz rusztowy do użytku na wolnym powietrzu	—	
CEN	EN 497:1997 Wymagania dotyczące specjalizowanych urządzeń zasilanych skroplonymi gazami węglowodorowymi C3-C4 — Uniwersalne urządzenia do gotowania na wolnym powietrzu	—	
CEN	EN 498:1997 Wymagania dotyczące specjalizowanych urządzeń zasilanych skroplonymi gazami węglowodorowymi C3-C4 — Opiekacze różnowe do użytku na wolnym powietrzu	—	
CEN	EN 509:1999 Urządzenia gazowe z dekoracyjnym efektem spalania	—	
	EN 509:1999/A1:2003	Przypis 3	Termin minął (31.12.2003)
	EN 509:1999/A2:2004	Przypis 3	Termin minął (30.6.2005)
CEN	EN 521: 2006 Wymagania dotyczące specjalizowanych urządzeń zasilanych skroplonymi gazami węglowodorowymi C3-C4 — Przenośne urządzenia gazowe o ciśnieniu zasilania równym prężności par gazu skroplonego	EN 521:1998	Termin minął (31.8.2006)
CEN	EN 525:1997 Ogrzewacze pomieszczeń niemieszkalnych opalane gazem z wymuszoną konwekcją o obciążeniu cieplnym nieprzekraczającym 300 kW	—	

ESO (*)	Odniesienie i tytuł normy zharmonizowanej (oraz dokument referencyjny)	Odniesienie do normy zastąpionej	Data ustania domniemania zgodności normy zastąpionej Przypis 1
CEN	EN 549:1994 Materiały gumowe do uszczelnienia i membrany stosowane w urządzeniach gazowych i osprzęcie instalacji gazowej	EN 279:1991 EN 291:1992	Termin minął (31.12.1995)
CEN	EN 613:2000 Konwekcyjne ogrzewacze pomieszczeń opalane gazem	—	
	EN 613:2000/A1:2003	Przypis 3	Termin minął (23.12.2003)
CEN	EN 621:1998 Ogrzewacze pomieszczeń niemieszkalnych opalane gazem z wymuszoną konwekcją, o obciążeniu cieplnym nieprzekraczającym 300 kW, bez wentylatora wspomagającego doprowadzenie powietrza do spalania i/lub odprowadzenie spalin	—	
	EN 621:1998/A1:2001	Przypis 3	Termin minął (31.3.2002)
CEN	EN 624:2000 Wymagania dotyczące specjalizowanych urządzeń zasilanych skroplonymi gazami węglowodorowymi C3-C4 — Ogrzewacze pomieszczeń z zamkniętym spalaniem przeznaczone do pojazdów i łodzi	—	
CEN	EN 625:1995 Kotły gazowe centralnego ogrzewania — Szczególne wymagania dotyczące domowych kotłów dwufunkcyjnych o obciążeniu cieplnym nieprzekraczającym 70 kW	—	
CEN	EN 656:1999 Kotły centralnego ogrzewania opalane gazem — Kotły typu B o nominalnym obciążeniu cieplnym większym niż 70 kW lecz nieprzekraczającym 300 kW	—	
CEN	EN 676:2003 Automatyczne palniki z wymuszonym nadmuchem do paliw gazowych	EN 676:1996	Termin minął (8.4.2004)
CEN	EN 677:1998 Kotły centralnego ogrzewania opalane gazem — Szczególne wymagania dotyczące kotłów kondensacyjnych o obciążeniu cieplnym nieprzekraczającym 70 kW	—	
CEN	EN 732:1998 Wymagania dotyczące specjalizowanych urządzeń zasilanych skroplonymi gazami węglowodorowymi C3-C4 — Chłodziarki absorpcyjne	—	
CEN	EN 751-1:1996 Materiały uszczelniające do metalowych połączeń gwintowych będących w kontakcie z gazami 1., 2. i 3. rodziny oraz gorącą wodą — Część 1: Anaerobowe mieszanki uszczelniające	—	
CEN	EN 751-2:1996 Materiały uszczelniające do metalowych połączeń gwintowych będących w kontakcie z gazami 1., 2. i 3. rodziny oraz gorącą wodą — Część 2: Nietwardniejące mieszanki uszczelniające	—	

ESO (*)	Odniesienie i tytuł normy zharmonizowanej (oraz dokument referencyjny)	Odniesienie do normy zastąpionej	Data ustania domniemania zgodności normy zastąpionej Przypis 1
CEN	EN 751-3:1996 Materiały uszczelniające do metalowych połączeń gwintowych będące w kontakcie z gazami 1., 2. i 3. rodziny oraz gorącą wodą — Część 3: Niesiekane taśmy PTFE	—	
	EN 751-3:1996/AC:1997		
CEN	EN 777-1:1999 Gazowe wielopalnikowe układy promienników niskotemperaturowych stosowane w pomieszczeniach niemieszkalnych — Część 1: Układ D, bezpieczeństwo	—	
	EN 777-1:1999/A1:2001	Przypis 3	Termin minął (31.8.2001)
	EN 777-1:1999/A2:2001	Przypis 3	Termin minął (31.1.2002)
	EN 777-1:1999/A3:2002	Przypis 3	Termin minął (31.10.2002)
CEN	EN 777-2:1999 Gazowe wielopalnikowe układy promienników niskotemperaturowych stosowane w pomieszczeniach niemieszkalnych — Część 2: Układ E, bezpieczeństwo	—	
	EN 777-2:1999/A1:2001	Przypis 3	Termin minął (31.8.2001)
	EN 777-2:1999/A2:2001	Przypis 3	Termin minął (31.1.2002)
	EN 777-2:1999/A3:2002	Przypis 3	Termin minął (31.10.2002)
CEN	EN 777-3:1999 Gazowe wielopalnikowe układy promienników niskotemperaturowych stosowane w pomieszczeniach niemieszkalnych — Część 3: Układ F, bezpieczeństwo	—	
	EN 777-3:1999/A1:2001	Przypis 3	Termin minął (31.8.2001)
	EN 777-3:1999/A2:2001	Przypis 3	Termin minął (31.1.2002)
	EN 777-3:1999/A3:2002	Przypis 3	Termin minął (31.10.2002)
CEN	EN 777-4:1999 Gazowe wielopalnikowe układy promienników niskotemperaturowych stosowane w pomieszczeniach niemieszkalnych — Część 4: Układ H, bezpieczeństwo	—	
	EN 777-4:1999/A1:2001	Przypis 3	Termin minął (31.8.2001)
	EN 777-4:1999/A2:2001	Przypis 3	Termin minął (31.1.2002)
	EN 777-4:1999/A3:2002	Przypis 3	Termin minął (31.10.2002)

ESO (*)	Odniesienie i tytuł normy zharmonizowanej (oraz dokument referencyjny)	Odniesienie do normy zastąpionej	Data ustania domniemania zgodności normy zastąpionej Przypis 1
CEN	EN 778:1998 Ogrzewacze pomieszczeń mieszkalnych z wymuszoną konwekcją opalane gazem, o obciążeniu cieplnym nieprzekraczającym 70 kW, bez wentylatora do wspomagania doprowadzenia powietrza do spalania i/lub odprowadzenia spalin	—	
	EN 778:1998/A1:2001	Przypis 3	Termin minął (31.3.2002)
CEN	EN 1020:1997 Gazowe ogrzewacze pomieszczeń niemieszkalnych z wymuszoną konwekcją, o obciążeniu cieplnym nieprzekraczającym 300 kW, z wentylatorem wspomagającym doprowadzenie powietrza do spalania i/lub odprowadzenie spalin	—	
	EN 1020:1997/A1:2001	Przypis 3	Termin minął (31.3.2002)
CEN	EN 1106:2001 Kurki i zawory uruchamiane ręcznie przeznaczone do urządzeń spalających gaz	—	
CEN	EN 1196:1998 Gazowe ogrzewacze pomieszczeń mieszkalnych i niemieszkalnych — Wymagania dodatkowe dotyczące ogrzewaczy kondensacyjnych	—	
CEN	EN 1266:2002 Gazowe ogrzewacze konwekcyjne wyposażone w wentylator wspomagający doprowadzenie powietrza do spalania i/lub odprowadzenie spalin	—	
	EN 1266:2002/A1:2005	Przypis 3	Termin minął (28.2.2006)
CEN	EN 1319:1998 Gazowe ogrzewacze pomieszczeń mieszkalnych z wymuszoną konwekcją, z palnikami nadmuchowymi, o obciążeniu cieplnym nieprzekraczającym 70 kW	—	
	EN 1319:1998/A2:1999	Przypis 3	Termin minął (17.10.2000)
	EN 1319:1998/A1:2001	Przypis 3	Termin minął (31.3.2002)
CEN	EN 1458-1:1999 Domowe suszarki bębnowe z bezpośrednim grzaniem gazowym typu B22D i B23D o nominalnym obciążeniu cieplnym nieprzekraczającym 6 kW — Część 1: Bezpieczeństwo	—	
CEN	EN 1458-2:1999 Domowe suszarki bębnowe z bezpośrednim grzaniem gazowym typu B22D i B23D o nominalnym obciążeniu cieplnym nieprzekraczającym 6 kW — Część 2: Racjonalne zużycie energii	—	

ESO (*)	Odniesienie i tytuł normy zharmonizowanej (oraz dokument referencyjny)	Odniesienie do normy zastąpionej	Data ustania domniemania zgodności normy zastąpionej Przypis 1
CEN	EN 1596:1998 Wymagania dotyczące specjalizowanych urządzeń zasilanych skroplonymi gazami węglowodorowymi C3-C4 — Ruchome i przenośne ogrzewacze z wymuszoną konwekcją do pomieszczeń niemieszkalnych	—	
	EN 1596:1998/A1:2004	Przypis 3	Termin minął (10.12.2004)
CEN	EN 1643:2000 Układy kontroli szczelności automatycznych zaworów odcinających stosowanych do palników i urządzeń gazowych	—	
CEN	EN 1854:2006 Czujniki ciśnienia do palników gazowych i urządzeń spalających gaz	EN 1854:1997	Termin minął (4.11.2006)
CEN	EN 12067-1:1998 Urządzenia sterujące dopływem powietrza przeznaczone do palników gazowych i odbiorników spalających gaz — Część 1: Urządzenia typu pneumatycznego	—	
	EN 12067-1:1998/A1:2003	Przypis 3	Termin minął (23.12.2003)
CEN	EN 12067-2:2004 Urządzenia sterujące dopływem powietrza przeznaczone do palników gazowych i odbiorników spalających gaz — Część 2: Urządzenia typu elektronicznego	—	
CEN	EN 12078:1998 Regulatory punktu zerowego przeznaczone do palników gazowych i odbiorników spalających gaz	—	
CEN	EN 12244-1:1998 Pralki z bezpośrednim grzaniem gazowym o nominalnym obciążeniu cieplnym nieprzekraczającym 20 kW — Część 1: Bezpieczeństwo	—	
CEN	EN 12244-2:1998 Pralki z bezpośrednim grzaniem gazowym o nominalnym obciążeniu cieplnym nieprzekraczającym 20 kW — Część 2: Racjonalne zużycie energii	—	
CEN	EN 12309-1:1999 Urządzenia klimatyzacyjne absorpcyjne i adsorpcyjne i/lub wyposażone w pompy ciepła, zasilane gazem, o obciążeniu cieplnym nieprzekraczającym 70 kW — Część 1: Bezpieczeństwo	—	
CEN	EN 12309-2:2000 Urządzenia klimatyzacyjne absorpcyjne i adsorpcyjne i/lub wyposażone w pompy ciepła, zasilane gazem, o obciążeniu cieplnym nieprzekraczającym 70 kW — Część 2: Racjonalne zużycie energii	—	
CEN	EN 12669:2000 Dmuchawy gorącego powietrza z bezpośrednim grzaniem gazowym przeznaczone do szklarni oraz uzupełniającego ogrzewania pomieszczeń niemieszkalnych	—	
CEN	EN 12752-1:1999 Gazowe suszarki bębnowe typu B o nominalnym obciążeniu cieplnym nieprzekraczającym 20 kW — Część 1: Bezpieczeństwo	—	

ESO ⁽¹⁾	Odniesienie i tytuł normy zharmonizowanej (oraz dokument referencyjny)	Odniesienie do normy zastąpionej	Data ustania domniemania zgodności normy zastąpionej Przypis 1
CEN	EN 12752-2:1999 Gazowe suszarki bębnowe typu B o nominalnym obciążeniu cieplnym nieprzekraczającym 20 kW — Część 2: Racjonalne zużycie energii	—	
CEN	EN 12864:2001 Nienastawne reduktory niskiego ciśnienia o maksymalnym ciśnieniu wypływowym nieprzekraczającym 200 mbar i o przepustowości nieprzekraczającej 4 kg/h oraz współdziałające urządzenia zabezpieczające, stosowane do butanu, propanu lub ich mieszaniny	—	
	EN 12864:2001/A1:2003	Przypis 3	Termin minął (10.12.2004)
	EN 12864:2001/A2:2005	Przypis 3	Termin minął (28.2.2006)
CEN	EN 13278:2003 Gazowe ogrzewacze pomieszczeń z otwartą komorą spalania instalowane oddzielnie	—	
CEN	EN 13611:2000 Urządzenia zabezpieczające i sterujące do palników gazowych i odbiorników spalających gaz — Wymagania ogólne	—	
	EN 13611:2000/A1:2004	Przypis 3	Termin minął (30.6.2005)
CEN	EN 13785:2005 Reduktory o wydajności przepływowej do 100 kg/h włącznie i maksymalnym nominalnym ciśnieniu wylotowym do 4 bar włącznie, nieuwzględnione w EN 12864, oraz związane z nimi urządzenia zabezpieczające, przeznaczone do butanu, propanu lub ich mieszanin	—	
	EN 13785:2005/AC:2007		
CEN	EN 13786:2004 Automatyczne zawory zmiennego obciążenia o maksymalnym ciśnieniu wylotowym do 4 bar włącznie i wydajności do 100 kg/h włącznie oraz związane z nimi urządzenia zabezpieczające, przeznaczone do butanu, propanu lub ich mieszanin	—	
CEN	EN 13836:2006 Kotły centralnego ogrzewania opalane gazem — Kotły typu B o nominalnym obciążeniu cieplnym większym niż 300 kW lecz nieprzekraczającym 1 000 kW	—	
CEN	EN 14438:2006 Ogrzewacze konwekcyjne opalane gazem do ogrzewania więcej niż jednego pomieszczenia	—	
CEN	EN 14543:2005 Wymagania dotyczące urządzeń spalających skroplone gazy węglowodorowe (C3-C4) — Parasolowe ogrzewacze tarasów — Promienniki bez przewodów spalinowego stosowane na wolnym powietrzu lub w przestrzeni dobrze przewietrzanej	—	
CEN	EN 15033:2006 Akumulacyjne ogrzewacze wody zamkniętego spalania zasilane skroplonym gazem węglowodorowym (LPG), wytwarzające gorącą wodę do celów sanitarnych, stosowane w pojazdach i łodziach	—	

⁽¹⁾ ESO: Europejskie organizacje normalizacyjne:

— CEN — Europejski Komitet Normalizacyjny: rue de Stassart 36, B-1050 Brussels, Tel. (32-2) 550 08 11; fax (32-2) 550 08 19 (<http://www.cenorm.be>)

— CENELEC — Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki: rue de Stassart 35, B-1050 Brussels, Tel. (32-2) 519 68 71; fax (32-2) 519 69 19 (<http://www.cenelec.org>)

— ETSI — Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych: 650, route des Lucioles, F-06921 Sophia Antipolis, Tel. (33) 492 94 42 00; fax (33) 493 65 47 16 (<http://www.etsi.org>)

- Przypis 1 Data ustania domniemania zgodności jest zasadniczo datą wycofania („dw”) określoną przez europejskie organizacje normalizacyjne. Zwraca się jednak uwagę użytkowników tych norm na fakt, że w niektórych szczególnych przypadkach data ustania i data domniemania mogą nie być tożsame.
- Przypis 3 W przypadku zmian, normą, do której dokonuje się odniesienia jest EN CCCC:YYYY, z wcześniejszymi zmianami, o ile takie miały miejsce, oraz nowa przytoczona zmiana. Zastąpiona norma (kolumna 3) składa się zatem z EN CCCC:YYYY z wcześniejszymi zmianami, o ile takie miały miejsce, ale nowa przytoczona zmiana nie wchodzi w jej skład. W określonym dniu ustaje domniemanie zgodności normy zastąpionej z wymogami zasadniczymi dyrektywy.

UWAGA:

- Wszelkie informacje na temat dostępności norm można uzyskać w europejskich organizacjach normalizacyjnych lub w krajowych organach normalizacyjnych, których lista znajduje się w załączniku do dyrektywy 98/34/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady, zmienionej dyrektywą 98/48/WE ⁽²⁾.
- Publikacja odniesień w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* nie oznacza, że normy są dostępne we wszystkich językach Wspólnoty.
- Lista ta zastępuje wszystkie poprzednie listy opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Komisja czuwa nad uaktualnianiem listy.

Więcej informacji na temat zharmonizowanych norm można uzyskać pod następującym adresem:
<http://ec.europa.eu/enterprise/newapproach/standardization/harmstds/>

⁽¹⁾ Dz.U. L 204, 21.7.1998, str. 37.

⁽²⁾ Dz.U. L 217, 5.8.1998, str. 18.

V

(Ogłoszenia)

PROCEDURY ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ POLITYKI KONKURENCJI

KOMISJA

Uprzednie zgłoszenie koncentracji

(Sprawa COMP/M.4771 — Veritas/Golden Gate/Goldman Sachs/Aeroflex)

Sprawa kwalifikująca się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2007/C 145/10)

1. W dniu 22 czerwca 2007 r., zgodnie z art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 ⁽¹⁾, Komisja otrzymała zgłoszenie planowanej koncentracji, w wyniku której przedsiębiorstwa The Veritas Capital Fund III L.P, stanowiące część grupy Veritas („Veritas”, Stany Zjednoczone), Golden Gate Capital Management LLC („GG”, Stany Zjednoczone) oraz Goldman Sachs Group Inc („GS”, Stany Zjednoczone) przejmują w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady wspólną kontrolę nad przedsiębiorstwem Aeroflex Incorporated („Aeroflex”, Stany Zjednoczone) w drodze zakupu akcji.

2. Przedmiotem działalności gospodarczej przedsiębiorstw biorących udział w koncentracji jest:

- w przypadku Veritas: inwestycje na niepublicznym rynku kapitałowym;
- w przypadku GG: inwestycje na niepublicznym rynku kapitałowym;
- w przypadku GS: bankowość inwestycyjna oraz zarządzanie papierami wartościowymi i inwestycjami w skali globalnej;
- w przypadku Aeroflex: projektowanie i produkcja urządzeń mikroelektronicznych oraz prowadzenie testów na potrzeby przemysłu komunikacyjnego, lotniczego i obronnego.

3. Po wstępnej analizie Komisja uznała, że zgłoszona koncentracja może wchodzić w zakres rozporządzenia (WE) nr 139/2004. Jednocześnie Komisja zastrzega sobie prawo do podjęcia ostatecznej decyzji w tej kwestii. Należy zauważyć, że zgodnie z obwieszczeniem Komisji w sprawie procedury uproszczonej stosowanej do niektórych koncentracji na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 ⁽²⁾, sprawa ta kwalifikuje się do rozpatrzenia w ramach procedury określonej w tym obwieszczeniu.

4. Komisja zwraca się do zainteresowanych osób trzecich o zgłaszanie ewentualnych uwag na temat planowanej koncentracji.

Komisja musi otrzymać takie uwagi w nieprzekraczalnym terminie dziesięciu dni od daty niniejszej publikacji. Można je przesyłać do Komisji faksem (nr faksu: (32-2) 296 43 01 lub 296 72 44) lub listownie, podając numer referencyjny: COMP/M.4771 — Veritas/Golden Gate/Goldman Sachs/Aeroflex, na poniższy adres Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji Europejskiej:

European Commission
Directorate-General for Competition,
Merger Registry
J-70
B-1049 Bruxelles/Brussel

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 56 z 5.3.2005, str. 32.